

Laatste Reis.

zeide zij mij, terwijl zij de tong tegen haar verhemelte sloeg, „ik deed niet onder voor de beste dansers, *Baja* (vriend) het is zoo aangenaam de *Kwekwa banja* (snaren-instrument) te hooren spelen! Als ik aan dien tijd denk, komt alles mij nog als den dag van gisteren voor oogen.

„Bij al wat heilig is,” zoo ging zij met zachten stem voort, „zoo verzeker ik u, dat alles wat ik u nu vertellen zal, waarheid is, omdat blanken er niet aan gelooven willen, en maar steeds volhouden, dat het bijgeloof is.

„Welnu dan, ik heb bijgewoond, toen men winti danste, dat een man een gloeiend kapes, dat een half uur in het vuur was geweest, heeft afgelikt totdat het ijzer geheel bekoeld was. De man kreeg niet het minste letsel. Daarna nam de winti-man een scheermes en sneed verschillende anderen hun tong af. Van een vrouw sneed hij die geheel af, en legde haar op een wit bord met spiritus, om haar daarna weër aan het stuk, dat nog in den mond was blijven zitten, vast te lijmen. Geen mensch, die zien kon, waar de tong afgesneden was geweest!”

„De vroegere negers — *masra. na plei foeloe nanga dem* (meneer, maak geen gekheid over hen). — deden een heele boel.

„Wat deden ze nog meer?” vroeg ik weër.

„Er was een bekend weglooperskamp, genaamd *no meri mi* (laat mij met vrede),” zoo ging zij voort, „daar werd op de schildpad gekeken (voorspeld), zeggen de oude menschen, en alles kwam uit; zij verstonden de ware zwarte kunsten. *Masra*, u gaat me niet gelooven, maar er zijn nog van die soort geweren, wier kogels niet raken, al mikt men nog zoo juist.”

O, ja, dat is een feit,” merkte de goudvelver op, „*ma a de dangra soema hede* (maar dit gaat het menschelijk verstand te boven).”

„Hum,” zuchtte de vrome waschvrouw, „ge moogt er niet aan gelooven, maar die dingen bestaan, dat weet men zelfs tot in *bakra koudre* (het land der blanken, Nederland).”

„*Masra*,” vroeg ze me weer, „u gelooft zeker ook niet aan *wisi* (vergiftigen), maar het bestaat, hoor! Ze hebben moeite gedaan om mij van kant te maken, maar *mi akra* (mijn tegengif) is sterker dan het hunne.”

„Meneer er zijn verborgenheden, geloof mij,” verzekerde de goudvelver. „Op de voormalige plantage Groot-Meerzorg kon de rietmolen geen dienst doen, alvorens hij menschenlever of een menschenhart ten geschenke had gekregen.”

„*A moro betre wi kiri taki* (het is beter er niet over te spreken),” merkte de waschvrouw op, en maakte een einde aan het gesprek, zeggende: „*sribi de kili mi*” (ik heb slaap). *) Wasje ging slapen en de goudvelver nam afscheid.

„*Grantangi foe dem bakra di opo dem soema hai di men' tapoe* (dank zei den leeraars die de oogen welke gesloten waren van hen geopend hebben)” dacht ik en teleurgesteld, dat ik heden geen anansitori had mogen hooren, zocht ik mijn legerstede op.

L AATSTE REIS. DOOR HERMAN ROBBERS.

Aan Koos.

Kwart voor vijven, en de table d'hôtes begon pas om half zes; toch waren de meeste heeren al binnen, zaten te domineeren, te kletsen en bitter te drinken in de laaggezolderde ontvangkamer, vóór, aan straat. Hun stemmen kwekten of schorden zwaar door de rooken-drank-atmosfeer van dat donker-ommuurde vertrek-in-schemer — 't was in 't laatst van October, een vale, verwaaide en verregende dag. Door de met druipende druppels beslagen ramen zag je de menschen buiten, op 't wijde marktplein, met hun glim-paraplu's opwerken tegen de rukkende wind- en water-vlagen.

Maar in die kamerbeslotenheid krompen en rekten zich grauwe rookwalmen, wee-zoetig stinkend, ongestoord in de stille zwoelte boven de roode, drankzwetige hoofden. Handelsreizigers allemaal, behalve de logementhouder zelf, en de oude dokter, table-d'hôtes-abonné, die er geregeld om vier uur al zat, te domineeren, te rooken en bitter te drinken. Zijn lange, witte, krul-woeste baard gaf aan het

*) Letterlijk: de slaap gaat mij dooden.